

Arrest

nr. 170 455 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U verklaarde een soennitische moslim te zijn afkomstig uit Nasiriya, provincie Thi Qar. U was zelfstandig taxichauffeur.

In de winter van 2012 werd u ontvoerd en drie maanden vastgehouden. U verklaarde dat u bedreigd werd en onder druk gezet werd om u te bekeren tot het sjiisme en u aan te sluiten bij de gewapende groepering Kata'ib Hizbollah. Uw ontvoerders verhoorden u dagelijks en toen zij uiteindelijk inzagen dat u niet toegaf en weigerde om uw religieuze strekking te wijzigen, werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating dook u een tijdje onder bij een oom aan moederszijde, vervolgens keerde u terug naar uw ouders. In de loop van 2015 werd u verschillende keren lastig gevallen. Er werd bij u aangeklopt door militieleden die geld van u vroegen. U weigerde hen geld te geven en besloot om Irak te verlaten. Op 23 september 2015 vloog u van Al Najaf International Airport naar Istanbul. Van daaruit reisde u via Griekenland

verder door tot u België bereikte op 3 oktober 2015. Op 5 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw originele kieskaart voor, afgeleverd in 2013. U liet tijdens het gehoor ook enkele scans zien van persoonlijke documenten, waarvan de originelen nog bij uw ouders in Irak waren. Op 26 januari 2016 legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 21 april 2015; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 13.12.2007; uw originele huwelijksakte, geregistreerd op 16.09.2015; de originele identiteitskaart van uw echtgenote, afgeleverd op 25.01.2007 (datum moeilijk leesbaar); het originele nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, afgeleverd op 13.12.2007, en de originele bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 18.11.2008.

U verblijft hier in België samen met uw schoonvader K.(...), T.(...) Z.(...) K.(...) (CGVS ref. 15/27699, OV nr. 8137287) in het opvangcentrum van Elsenborn.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt doordat u problemen had met de sjiiitische militie Kata'ib Hizbollah, omwille van het feit dat u soenniet bent. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw ontvoering op meerdere punten tegenstrijdig waren met uw voorgaande verklaringen bij de DVZ. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u in de winter van 2012 ontvoerd werd en dat u drie maanden vastgehouden werd door Kata'ib Hizbollah (CGVS pg 20). Bij de DVZ had u verklaard dat u in 2012 ontvoerd werd en twee maanden vastgehouden werd (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1 en 5). Hiermee geconfronteerd had u geen verklaring voor het verschil van een maand vasthouding. U hield vol dat u bij de DVZ ook drie maanden gezegd had (CGVS pg 23 en 24). Bij de DVZ had u gesproken over twee ontvoeringen, namelijk deze in de winter van 2012 en een ontvoering in april 2015, waarbij u 20 dagen vastgehouden werd (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1 en 5). Tijdens het interview op het CGVS vermeldde u deze tweede ontvoering niet. Toen u hiernaar gevraagd werd, zei u dat u niet gezegd had dat u in april 2015 ontvoerd werd (CGVS pg 24). Nochtans werd tweemaal bij de DVZ in uw verklaring opgenomen dat u in 2015 ontvoerd werd, zowel bij punt 1 van de vragenlijst als bij punt 5, zodat een vergissing uitgesloten lijkt. U verklaarde zich bovendien akkoord met de inhoud van het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u voorgelezen werd in het Arabisch (CGVS pg 2). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, vormt dan ook geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de kern van uw asielrelaas.

Uw verklaringen over de ontvoering in 2012 waren voor het overige ook niet aannemelijk en onderling niet consistent. Zo zei u dat uw ontvoerders, leden van de sjiiitische militie Kata'ib Hizbollah, u als soenniet viseerden, dat ze wilden dat u zich bekeerde tot het sjiïsme en dat u zich aansloot bij hun militie (CGVS pg 20). U werd daar drie maanden aan een stuk elke dag over verhoord (CGVS pg 20). Indien dit werkelijk zo belangrijk was voor uw ontvoerders, dan houdt het weinig steek dat ze u zonder meer gewoon zouden vrijlaten na drie maanden vasthouding (CGVS pg 22 en 23) en u na de ontvoering met rust zouden laten tot 2015, wanneer u volgens uw verklaring opnieuw problemen kreeg (CGVS pg 22). Bovendien is uw verklaring dat u gewoon vrijgelaten werd ook tegenstrijdig met uw verklaringen eerder tijdens het gehoor dat u zelf ontsnapte (CGVS pg 10). U kon ook niet toelichten waarom Kata'ib Hizbollah per se wilde dat u sjiiet werd. U zei dat dit te maken had met uw vader. Ze hadden het op uw vader gemunt en wilden hem vermoorden. Volgens u hielden ze u vast om druk uit te oefenen op uw vader, maar u gaf niet toe en zei dat uw vader niet ging terugkeren uit Australië ook al vermoordden ze u. Toen u vervolgens gevraagd werd waarvoor Kata'ib Hizbollah uw vader nodig had, kon u geen enkele reden geven en zei u dat u het niet wist (CGVS pg 21). Het lijkt overigens weinig plausibel dat een goed georganiseerde militie zoals Kata'ib Hizbollah u op zo'n manier onder dwang wilde rekruteren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat Kata'ib Hizbollah een prominente elite groep is, ondersteund vanuit Iran en Libanon, die uit 1000 tot 4000 strijders bestaat.

Daarnaast waren uw verklaringen over het geld dat de militie u kwam vragen onderling niet consistent. Zo zei u tijdens het gehoor op het CGVS eerst dat ze op 1 mei 2015 bij u kwamen, deze keer om geld te vragen en dat ze 600 miljoen dinar van u eisten (CGVS pg 20). Iets later tijdens het gehoor vertelde u dat u hen voor de eerste keer terugzag begin 2015, toen ze bij u thuis kwamen om geld te vragen en dat daarna niets meer gebeurde (CGVS pg 22). Toen u hiermee geconfronteerd werd, paste u uw verhaal aan en zei u dat ze u de eerste keer contacteerden begin 2015 om geld te vragen, dat ze een groot bedrag vroegen en dat ze daarna nog verschillende keren kwamen aanbellen voor kleinere bedragen. Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat ook die verklaring strijdig was met uw eerdere

verklaring, zei u dat u het vragen van geld niet als een probleem beschouwde, dat een probleem voor u een ontvoering of moord was en dat het vragen van geld een gewoonte geworden was. Nochtans werd u gevraagd of er nog iets gebeurd was tussen begin 2015 en uw vertrek uit Irak in september 2015, en werd dus niet enkel naar ontvoeringen of moorden gepeild (CGVS pg 22). Bovendien vormde het feit dat ze geld van u vroegen, de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak (CGVS pg 22), waardoor het des te vreemder zou zijn dat u dat ineens zou beschouwen als een feit dat het vermelden niet waard is.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnd, doordat u geenszins op de hoogte bleek van de vluchtmotieven van uw schoonvader (CGVS pg 19). Het enige wat u antwoordde was dat u al gezegd had dat jullie allemaal van een soennitische clan zijn, en u kon niet antwoorden op de vraag welke concrete problemen hij gekend had. Nochtans woonden jullie beiden in de Bagdadstraat in Nasseriya (CGVS pg 4; CGVS 15/27699, pg 4), u zou ook op 23 september 2015 Irak verlaten hebben net zoals uw schoonvader en jullie verblijven momenteel in hetzelfde opvangcentrum. Een dergelijk opvallend gebrek aan interesse in de problemen van uw schoonvader, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen dient besloten te worden dat uw asielrelaas bedrieglijk is en dat u uw profiel van soenniet die door de militie Kata'ib Hizbollah vervolgd werd om religieuze redenen niet aannemelijk gemaakt hebt. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uw kennis over de huidige positie van soennitische burgers in het overwegend sjiietische Thi Qar uiterst gebrekkig was. Zo kon u niet inschatten hoe groot de huidige soennitische gemeenschap in Thi Qar nog is en schatte de verhouding tussen sjiieten en soennieten niet correct in. U sprak over 75 procent sjiieten en 25 procent soennieten (CGVS pg 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de overgrote meerderheid in de provincie Thi Qar uit sjiieten bestaat en dat het aantal soennieten er verwaarloosbaar klein is. Dat u als lid van deze kleine minderheid - u verklaarde immers dat u soenniet was die vervolgd werd omwille van sektarische redenen –zo weinig besef zou hebben van de verhouding tussen de twee groepen, roept vragen op. U verklaarde ook dat er een soennitische moskee was in Nasiriya, maar dat deze gesloten werd en dat er nu geen soennitische moskeeën meer zijn (CGVS pg 17). Ook dit blijkt niet te kloppen. Er zijn meerdere soennitische moskeeën in Nasiriya en recent nog werd actie ondernomen om deze moskeeën beter te beschermen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kon ook geen enkel recent voorbeeld geven van andere soennieten die problemen gekend hadden omwille van sektarische redenen. U gaf een voorbeeld van twee geestelijke leiders die in 2006 vertrokken zijn (CGVS pg 16) en kon vervolgens geen enkel ander voorbeeld geven (CGVS pg 17). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bevonden is, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasiriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 21 april 2015; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 13.12.2007; uw originele huwelijksakte, geregistreerd op 16.09.2015; de originele identiteitskaart van uw echtgenote, afgeleverd op 25.01.2007 (datum moeilijk leesbaar); het originele nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, afgeleverd op 13.12.2007, en de originele bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 18.11.2008, doen niets af aan de vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Ze staven enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Nasseriya, Thi Qar aan. Het feit dat u uw paspoort niet voorlegt, roept vragen op. U verklaarde dat u het paspoort verloren bent onderweg op zee. Toen u gevraagd werd hoe dat gebeurde, of het paspoort uit uw zak gevallen was, ontweek u de vraag en antwoordde u enkel dat er ook geld bij was (CGVS pg 11). Het is overigens bevreemdend dat u uw kieskaart blijkbaar beter opgeborgen had, gezien u die niet verloren bent, dan uw paspoort, gelet op het belang van een paspoort als internationaal erkend reis- en identiteitsdocument. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u uw

paspoort op zee verloren bent. Dit doet vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, bijvoorbeeld een andere datum van vertrek uit Irak of een eventueel verblijf in een derde land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

“VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING TEGEN EEN BESLISSING VAN UITSLUITING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS GENOMEN DOOR HET CGVS OP 22.02.2016”

De Raad stelt tevens vast dat onderhavig verzoekschrift verderop als volgt stelt:

“Dat verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring indient tegen een beslissing van 22.02.2016, genomen door Mijnheer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; Dat deze beslissing Mijnheer K.(...) uitsluit van de Vluchtelingenstatus en dat deze beslissing verzoeker ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 1).”

Waar verzoeker aangeeft dat de *in casu* bestreden beslissing de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt, blijkt uit de procedurestukken dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst (stuk 1, gevoegd bij onderhavig verzoekschrift) een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat er een beslissing werd genomen waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 februari 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, “*alinea 2*” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt doordat u problemen had met de sjiiitische militie Kata’ib Hizbollah, omwille van het feit dat u soenniet bent. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw ontvoering op meerdere punten tegenstrijdig waren met uw voorgaande verklaringen bij de DVZ. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u in de winter van 2012 ontvoerd werd en dat u drie maanden vastgehouden werd door Kata’ib Hizbollah (CGVS pg 20). Bij de DVZ had u verklaard dat u in 2012 ontvoerd werd en twee maanden vastgehouden werd (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1 en 5). Hiermee geconfronteerd had u geen verklaring voor het verschil van een maand vasthouding. U hield vol dat u bij de DVZ ook drie maanden gezegd had (CGVS pg 23 en 24). Bij de DVZ had u gesproken over twee ontvoeringen, namelijk deze in de winter van 2012 en een ontvoering in april 2015, waarbij u 20 dagen vastgehouden werd (DVZ, vragenlijst CGVS punt 1 en 5). Tijdens het interview op het CGVS vermeldde u deze tweede ontvoering niet. Toen u hiernaar gevraagd werd, zei u dat u niet gezegd had dat u in april 2015 ontvoerd werd (CGVS pg 24). Nochtans werd tweemaal bij de DVZ in uw verklaring opgenomen dat u in 2015 ontvoerd werd, zowel bij punt 1 van de vragenlijst als bij punt 5, zodat een vergissing uitgesloten lijkt. U verklaarde zich bovendien akkoord met de inhoud van het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u voorgelezen werd in het Arabisch (CGVS pg 2). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, vormt dan ook geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de kern van uw asielrelaas.

Uw verklaringen over de ontvoering in 2012 waren voor het overige ook niet aannemelijk en onderling niet consistent. Zo zei u dat uw ontvoerders, leden van de sjiiitische militie Kata’ib Hizbollah, u als soenniet viseerden, dat ze wilden dat u zich bekeerde tot het sjiïsme en dat u zich aansloot bij hun militie (CGVS pg 20). U werd daar drie maanden aan een stuk elke dag over verhoord (CGVS pg 20). Indien dit werkelijk zo belangrijk was voor uw ontvoerders, dan houdt het weinig steek dat ze u zonder meer gewoon zouden vrijlaten na drie maanden vasthouding (CGVS pg 22 en 23) en u na de ontvoering met rust zouden laten tot 2015, wanneer u volgens uw verklaring opnieuw problemen kreeg (CGVS pg

22). Bovendien is uw verklaring dat u gewoon vrijgelaten werd ook tegenstrijdig met uw verklaringen eerder tijdens het gehoor dat u zelf ontsnapte (CGVS pg 10). U kon ook niet toelichten waarom Kata'ib Hizbollah per se wilde dat u sjiïet werd. U zei dat dit te maken had met uw vader. Ze hadden het op uw vader gemunt en wilden hem vermoorden. Volgens u hielden ze u vast om druk uit te oefenen op uw vader, maar u gaf niet toe en zei dat uw vader niet ging terugkeren uit Australië ook al vermoordden ze u. Toen u vervolgens gevraagd werd waarvoor Kata'ib Hizbollah uw vader nodig had, kon u geen enkele reden geven en zei u dat u het niet wist (CGVS pg 21). Het lijkt overigens weinig plausibel dat een goed georganiseerde militie zoals Kata'ib Hizbollah u op zo'n manier onder dwang wilde rekruteren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat Kata'ib Hizbollah een prominente elite groep is, ondersteund vanuit Iran en Libanon, die uit 1000 tot 4000 strijders bestaat.

Daarnaast waren uw verklaringen over het geld dat de militie u kwam vragen onderling niet consistent. Zo zei u tijdens het gehoor op het CGVS eerst dat ze op 1 mei 2015 bij u kwamen, deze keer om geld te vragen en dat ze 600 miljoen dinar van u eisten (CGVS pg 20). Iets later tijdens het gehoor vertelde u dat u hen voor de eerste keer terugzag begin 2015, toen ze bij u thuis kwamen om geld te vragen en dat daarna niets meer gebeurde (CGVS pg 22). Toen u hiermee geconfronteerd werd, paste u uw verhaal aan en zei u dat ze u de eerste keer contacteerden begin 2015 om geld te vragen, dat ze een groot bedrag vroegen en dat ze daarna nog verschillende keren kwamen aanbellen voor kleinere bedragen. Wanneer u er vervolgens op gewezen werd dat ook die verklaring strijdig was met uw eerdere verklaring, zei u dat u het vragen van geld niet als een probleem beschouwde, dat een probleem voor u een ontvoering of moord was en dat het vragen van geld een gewoonte geworden was. Nochtans werd u gevraagd of er nog iets gebeurd was tussen begin 2015 en uw vertrek uit Irak in september 2015, en werd dus niet enkel naar ontvoeringen of moorden gepeild (CGVS pg 22). Bovendien vormde het feit dat ze geld van u vroegen, de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak (CGVS pg 22), waardoor het des te vreemder zou zijn dat u dat ineens zou beschouwen als een feit dat het vermelden niet waard is.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnd, doordat u geenszins op de hoogte bleek van de vluchtmotieven van uw schoonvader (CGVS pg 19). Het enige wat u antwoordde was dat u al gezegd had dat jullie allemaal van een soennitische clan zijn, en u kon niet antwoorden op de vraag welke concrete problemen hij gekend had. Nochtans woonden jullie beiden in de Bagdadstraat in Nasseriya (CGVS pg 4; CGVS 15/27699, pg 4), u zou ook op 23 september 2015 Irak verlaten hebben net zoals uw schoonvader en jullie verblijven momenteel in hetzelfde opvangcentrum. Een dergelijk opvallend gebrek aan interesse in de problemen van uw schoonvader, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen dient besloten te worden dat uw asielrelaas bedrieglijk is en dat u uw profiel van soenniet die door de militie Kata'ib Hizbollah vervolgd werd om religieuze redenen niet aannemelijk gemaakt hebt. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uw kennis over de huidige positie van soennitische burgers in het overwegend sjiïtische Thi Qar uiterst gebrekkig was. Zo kon u niet inschatten hoe groot de huidige soennitische gemeenschap in Thi Qar nog is en schatte de verhouding tussen sjiïeten en soennieten niet correct in. U sprak over 75 procent sjiïeten en 25 procent soennieten (CGVS pg 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de overgrote meerderheid in de provincie Thi Qar uit sjiïeten bestaat en dat het aantal soennieten er verwaarloosbaar klein is. Dat u als lid van deze kleine minderheid - u verklaarde immers dat u soenniet was die vervolgd werd omwille van sektarische redenen –zo weinig besef zou hebben van de verhouding tussen de twee groepen, roept vragen op. U verklaarde ook dat er een soennitische moskee was in Nasiriya, maar dat deze gesloten werd en dat er nu geen soennitische moskeeën meer zijn (CGVS pg 17). Ook dit blijkt niet te kloppen. Er zijn meerdere soennitische moskeeën in Nasiriya en recent nog werd actie ondernomen om deze moskeeën beter te beschermen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U kon ook geen enkel recent voorbeeld geven van andere soennieten die problemen gekend hadden omwille van sektarische redenen. U gaf een voorbeeld van twee geestelijke leiders die in 2006 vertrokken zijn (CGVS pg 16) en kon vervolgens geen enkel ander voorbeeld geven (CGVS pg 17). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bevonden is, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

(...)

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 21 april 2015; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 13.12.2007; uw originele huwelijksakte, geregistreerd op 16.09.2015; de originele identiteitskaart van uw echtgenote, afgeleverd op 25.01.2007 (datum moeilijk leesbaar); het originele nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, afgeleverd op 13.12.2007, en de originele bewonerskaart van uw vader, afgeleverd op 18.11.2008, doen niets af aan de vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Ze staven enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Nasseriya, Thi Qar aan. Het feit dat u uw paspoort niet voorlegt, roept vragen op. U verklaarde dat u het paspoort verloren bent onderweg op zee. Toen u gevraagd werd hoe dat gebeurde, of het paspoort uit uw zak gevallen was, ontweek u de vraag en antwoordde u enkel dat er ook geld bij was (CGVS pg 11). Het is overigens bevreemdend dat u uw kieskaart blijkbaar beter opgeborgen had, gezien u die niet verloren bent, dan uw paspoort, gelet op het belang van een paspoort als internationaal erkend reis- en identiteitsdocument. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u uw paspoort op zee verloren bent. Dit doet vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, bijvoorbeeld een andere datum van vertrek uit Irak of een eventueel verblijf in een derde land.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan verlaten heeft uit schrik voor vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève. Hij stelt dat hij melding heeft gemaakt van verschillende vormen van vervolging, maar dat deze elementen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet volstaan om aan te tonen dat zijn beweerde vrees gegrond is. Verzoeker meent dat hij in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven en dat zijn relaas zeer duidelijk en geloofwaardig is. Hij citeert uit een arrest van de Raad, luidens hetwelk het begrip bewijs steeds met soepelheid dient te worden geïnterpreteerd en een kort, precies en geloofwaardig relaas volgens vaste rechtspraak kan volstaan om de feiten ter zake vast te stellen. Verzoeker geeft aan manifest te hebben meegewerkt met het leveren van de bewijslast in het kader van zijn asielaanvraag. De Raad wenst verzoekers aandacht te vestigen op de motivering van de *in casu* bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op talrijke tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen aangaande cruciale aspecten van zijn asielrelaas. In de mate dat verzoeker niet ingaat op de desbetreffende pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, dan wel de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden niet verklaart, doet hij er geen afbreuk aan. Dat hij van oordeel is zijn medewerking te hebben verleend bij het aanleveren van bewijzen, neemt niet weg dat de door hem voorgelegde stukken zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, om redenen die in de bestreden beslissing worden aangegeven en waaraan verzoeker evenmin afbreuk doet.

Verzoeker merkt op dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden met zich meebrengt. Hij wijst er tevens op “(d)at anderzijds, het feit om te moeten terugkeren op precieze gebeurtenissen veel stress veroorzaakt in hoofde van de verzoeker”. Voor zover verzoeker zou voorhouden dat bepaalde vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen worden verklaard door een communicatieprobleem met de tolk die instond voor de vertaling tijdens het gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 4, gehoorverslag). Blijkens het gehoorverslag heeft verzoeker bevestigend geantwoord op zowel de vraag “Waren alle vragen duidelijk voor u?” als op de vraag “Heeft u vandaag de tolk goed begrepen?” (stuk 4, gehoorverslag, p. 24). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen begreep. Waar verzoeker zich beroept op het argument dat het opnieuw vertellen van wat hij beweert te hebben meegemaakt hem veel stress bezorgde, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoeker gaf duidelijk te kennen geboren te zijn op 1 juli 1989 (stuk 4, gehoorverslag, p. 3), waardoor hij bezwaarlijk kan stellen dat hij “oud” is ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Waar hij thans opgeeft analfabeet te zijn, gaf hij op de Dienst Vreemdelingenzaken echter aan vijf jaar lager onderwijs te hebben doorlopen (stuk 10, verklaring DVZ, vraag 11). Hoe dan ook kan analfabetisme geen verschoningsgrond vormen voor tegenstrijdige verklaringen omtrent gebeurtenissen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken. Waar hij argumenteert dat de verschillen in handelingen en de duur van detenties kunnen uitgelegd worden door het feit dat verzoeker analfabeet is, toont hij niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn de

gebeurtenissen op een coherente manier weer te geven. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het argument dat hij afkomstig is uit een zeer arme familie en schaapsherder was doet hier geen afbreuk aan. Waar verzoeker erop wijst dat het moeilijk is voor een gewoon iemand om het onderscheid te maken tussen de verschillende milities die aanwezig zijn in de straten, merkt de Raad op dat dit geen motiveringsgrond van de bestreden beslissing uitmaakt. Door te wijzen op de elementen die verzoeker wel kon uitleggen, doet hij evenmin afbreuk aan de hoger vermelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker kondigt in onderhavig verzoekschrift wel aan te wachten op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen, maar legt deze niet neer.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. Er dient te worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasiriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie (COI Focus Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak van 24 december 2015) blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna, thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die aantoont dat voormelde informatie niet correct noch actueel zou zijn.

Verzoeker meent dat de beweringen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden betwist door vele bronnen. Hij citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en verwijst naar een rapport van Amnesty International uit 2015/2016 en een rapport van Human Rights Watch van 15 februari 2015. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het daarbij gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Er dient tevens te worden vastgesteld dat de passages uit voornoemde rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op respectievelijk de mensenrechten in Irak en de vele misbruiken die door de milities worden gepleegd, doch in deze mate niet dienstig kunnen worden aangevoerd om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak.

Het louter verwijzen naar dergelijke rapporten volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF